

บทนำ

เขาดั้นไปเห็นหน้าต่างบานนั้นโดยบังเอิญหลังจากเลี้ยวเข้าถนนออร์ชาร์ด สิ่งที่เขาเห็นอาจลวงเลยมาเป็นสัปดาห์ เป็นเดือน หรือเป็นปีแล้วก็ได้ แต่วันนี้คือวันที่เขาเห็นมัน

เขาตั้งใจจะมาส่องถนนเส้นนี้อยู่แล้วไม่วันใดก็วันหนึ่ง เพราะทุกครั้งที่เขาไปเยือนเมืองใหม่ ๆ เขาจะตระเวนไปทั่วถนนทุกสาย และคิดว่าจะเดินตามแบบแผนเสมอ เริ่มจากหัวถนนไปท้ายถนน แล้วค่อยเข้าไปตามซอกซอย จากนั้นจึงย้อนกลับมา ทำแบบเดิมกับถนนฝั่งตรงข้าม เหมือนเวลาเดินดูสินค้าแต่ละช่องในซูเปอร์มาร์เกต ทว่าทุกครั้งที่เขาไปถึงทางแยกมักจะมึนอะไรทำให้ออกแนว การสำรวจถนนอย่างมีแบบแผนเลยถูกพับเก็บไปก่อนตลอด

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเขามาถึงแมนฮัตตัน แม้ว่าถ้าเทียบกับเมืองอื่นที่เคยไปมา ที่นี้จะถือเป็นเมืองที่ง่ายต่อการสำรวจตามแบบแผนมากที่สุดเมืองหนึ่งเลยก็ว่าได้ โดยเฉพาะทางทิศเหนือของถนนหมายเลขสิบสี่ ถนนสายเล็กสายใหญ่แถวนั้นตัดผ่านกันอย่างเป็นระเบียบ ถัดจากย่านนั้นลงมาทางทิศใต้จะพบกับย่านเวสต์วิลเลจ ย่านกรีนวิชวิลเลจ ย่านไซโท และย่านไชน่าทาวน์ ต้องบอกว่าย่านหนทางแถวนี้ทำเอาตาลายไม่น้อย แต่สำหรับเขามันไม่ได้แย่นัก ไม่มีที่ไหนแยกว่าลอนดอน โรม ปารีส หรือย่านนอร์ทเอนด์ในบอสตัน อีกเหตุผลคือไม่ว่ามันจะคดเคี้ยวแค่ไหนเขาก็ยังหลงใหลการท่องไปตามถนนในเมืองอยู่ดี

เขาเดินไปตามถนนเดแลนซีแล้วเลี้ยวเข้าถนนออร์ชาร์ด แต่ที่จริงเส้นทางของวันนี้เริ่มต้นที่สี่แยกตรงถนนสปริงตัดกับถนนมัลเบอร์รี จากแยกนั้นเขาลงมาทางทิศใต้เพื่อไปที่ถนนแกรนด์ แล้วมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกสู่ถนน

ครอสบี หันกลับขึ้นไปทางทิศเหนือเพื่อไปที่ถนนปรีนซ์ ตรงต่อไปทางทิศ ตะวันออกสู่ถนนอลิซาเบธ เดินไปทางทิศใต้สู่ถนนเคนเมอร์ จากนั้นไปทางทิศ ตะวันออกเพื่อเข้าสู่ถนนเดแลนซีย์ เมื่อมาถึงสี่แยกที่จะไปถนนออร์ชาร์ด เขาก็ตัดสินใจเลี้ยงขวา

มันเป็นถนนที่สวยงาม ไม่ได้สวยแบบเดียวกับถนนวาลีในบูดาเปสต์ ถนนซ็องเซลีเซในปารีส หรือถนนลอมบาร์ดในซานฟรานซิสโก สองข้างทาง ไม่มีสวน น้ำพุ หรือต้นไม้เขียวชอุ่มเรียงราย แต่ถนนเลนเดี่ยวแคบ ๆ ซึ่งทอดสู่ทิศเหนือสายนี้เต็มไปด้วยร่องรอยทางประวัติศาสตร์

อาคารอิฐที่ตั้งตระหง่านริมถนนล้วนมีอายุมากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบปี ส่วนใหญ่สูงสามถึงสี่ชั้น มีเพียงไม่กี่หลังที่สูงมากกว่าห้าชั้น ด้านหน้าอาคาร มีบันไดหินที่ติดตั้งไว้ คุ้มค้ำและกรอบหน้าต่างสลักลายพรรณพฤกษาอันวิจิตร สะท้อนถึงความนิยมสถาปัตยกรรมแบบอิตาลีในอเมริกาช่วงกลางถึงปลาย ศตวรรษที่ 19 ชั้นล่างสุดประกอบด้วยร้านรวงหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็น ร้านกาแฟทันสมัย ร้านเสื้อผ้าแบรนด์ดีจิง หรือธุรกิจเก่าแก่ นอกจากนี้ยังมีร้าน ขายเครื่องแบบ สำนักงานนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ ร้านเสริมสวย แกลเลอรี และร้านขายกระเป๋าเดินทาง ประตูละลานกม้วนของร้านส่วนใหญ่ถูกดึงลงมา บ่งบอกว่าอยู่นอกเวลาทำการ

เขาเตร็ดเตร่อยู่กลางถนน ไม่สนใจรถที่สัญจรไปมาเพราะนั่นไม่ใช่ ปัญหา สำหรับเขาการเดินทางดูบรรยากาศจากกลางถนนทำให้เห็นความเป็นไป รอบด้านได้ทั่วถึงที่สุด จากมุมนี้เขาสามารถมองไปข้างหน้า หันข้าง หรือ หันไปข้างหลังได้ด้วยมุมมองแบบสามร้อยหกสิบองศา เป็นเรื่องดีที่จะสังเกตเห็น สิ่งต่าง ๆ รอบตัวและทำความเข้าใจกับเส้นทางลัดเลาะต่าง ๆ เพื่อต้องรีบหนี

ส่วนใหญ่เขาจะสนใจตึกและอาคาร ทั้งเรื่องสถาปัตยกรรม รูปแบบ อาคาร และโครงสร้างภายใน จึงมักมองข้ามผู้คนที่พบเห็นระหว่างทาง เขา ไม่คิดจะชวนใครคุย ไม่แม้แต่จะทักทายสาวผมแดงที่ยืนสูบบุหรี่อยู่ตรงมุมตึก ไม่สนด้วยว่าเสื้อแจ็คเก็ตหนัง กระโปรงสั้น และถุงनोंที่ดูเหมือนเธอจงใจ ทำให้ขาดนั้นคือการแต่งตัวแนวไหน อีกทั้งไม่อยากรู้ว่าสาวมาดนักกีฬา สวมหมวกเบสบอลสีดำที่กำลังข้ามถนนตรงหน้าเขาคิดอย่างไรกับการเล่นของ

ทีมนิวยอร์ก แยกก็ส์ปี่นี้ เขาไม่เคยดูการแข่งขันเบสบอล เรียกว่าไม่สนใจด้วยซ้ำ เขาไม่ได้เข้าไปถามกลุ่มคนที่มีหนังสือคู่มือท่องเที่ยวโพล์ออกมาจากกระเป๋าว่าทำไมต้องฟังผู้หญิงที่ยืนอยู่กลางวงพูดด้วย แต่เดี๋ยวเธอน่าจะเป็นมัลคอล์ม

เมื่อมาถึงถนนบรม เขาสะดุดตากับร้านอาหารตรงหัวมุมถนนทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ โต๊ะเล็ก ๆ สีขาวกับเก้าอี้พลาสติกสีเหลืองตั้งอยู่ริมทางเดินหน้าร้าน ไม่มีลูกค้าเลยสักโต๊ะ บนกระจกหน้าต่างร้านมีข้อความว่า*เชิญเข้ามารับไออุ่น* เขาเข้าไปใกล้เพื่อมองข้างในร้าน ลูกค้าบางคนนั่งดื่มกาแฟ บ้างนั่งทำงานในโน้ตบุ๊ก บ้างอ่านหนังสือพิมพ์

บนกระจกหน้าต่างร้านปรากฏเงาสสะท้อนเป็นภาพรถคันหนึ่งที่เขาเห็นมาตลอดการเดินทาง รถเก๋งสีประตูดำ น่าจะเป็นฮอนด้า ซีวิค บนหลังคาติดตั้งอุปกรณ์ เขาเคยเห็นรถคันนี้มาแล้วหลายครั้ง ก่อนจะเลิกสนใจและมองภายในร้านอาหารต่อ

เขาอยากเข้าไปสั่งกาแฟลาเต้หรือคาปูชิโนแล้วนั่งจิบ จินตนาการไปไกลจนแทบได้กลิ่นของมันลอยมาเตะจมูก แต่เขาต้องไปต่อ โลกยังมีอะไรให้ดูอีกเยอะ แถมมีเวลาไม่มากแล้ว พรุ่งนี้เขาวางแผนจะไปเยือนมอนทรีออลวันมะรืนนี้อาจเป็นมาดริด แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าเขาจะสำรวจมอนทรีออลจบในวันเดียวหรือเปล่า

แต่เขาจะจดจำที่แห่งนี้ไว้ ทั้งข้อความบนกระจกหน้าต่าง โต๊ะกับเก้าอี้ด้านนอก บรรดาร้านรวงที่อยู่บนถนนออร์ชาร์ด ซอยแคบ ๆ ระหว่างตึกรวมถึงรายละเอียดทั้งหมดบนถนนสปริง ถนนมัลเบอร์รี่ ถนนแกรนด์ ถนนครอสบี ถนนปรินซ์ ถนนอลิซาเบธ ถนนเคนแมร์ และถนนเดแลนซี

เขาจะจดจำทุกตารางนิ้ว

ตอนนี้เขาลำรวจไปได้ประมาณสามในสี่ของเส้นทางนับจากสี่แยกตรงที่ถนนบรมตัดกับถนนออร์ชาร์ด แล้วเขาก็มองเห็นไปด้านบน

มันเป็นความบังเอิญ ไม่ได้หมายถึงการที่เขาเลี้ยวมาที่ถนนออร์ชาร์ด แต่เป็นการที่เขาบังเอิญแหงนมองชั้นบนของร้านนั้นต่างหาก ปกติเขาจะไม่มองขึ้นไปเกินชั้นสองเลยเพราะไม่ทันนึก ประกอบกับมีเวลาไม่มาก เขาจะแค่มอง

ร้านผ่าน ๆ อ่านข้อความหน้าร้าน สังเกตผู้คนตามร้านกาแฟ และจำเลขที่บ้าน
เท่านั้น ความจริงเขาจะเดินผ่านถนนเส้นนี้โดยไม่มองขึ้นไปยังหน้าต่างบานนั้น
ก็ได้ด้วยซ้ำ

แต่แล้วเขาก็คิดว่านี่อาจไม่ใช่ความบังเอิญ บางทีโชคชะตาอาจกำหนด
ให้เขาต้องเห็นหน้าต่างบานนั้น ไม่แน่ว่านี่อาจเป็นบททดสอบความพร้อม
ของเขา ลำพังตัวเขาเองมั่นใจว่าพร้อมมาก แต่คนที่จะจ้างเขาทำงานอาจอยาก
ทดสอบความสามารถให้แน่ใจก่อน

หน้าต่างบานนั้นอยู่บนชั้นสามเหนือร้านขายบุหรี่ยี่ห้อหนึ่งชื่อพิมพ์ เกา
สะทอนของรถเก๋งคันเดิมปรากฏอีกครั้งบนกระจกหน้าต่างร้าน ส่วนร้านข้าง ๆ
เป็นร้านขายผ้าพันคอผู้หญิง หน้าต่างถูกแบ่งบนล่างโดยมีคอมเพรสเซอร์แอร์
ยื่นออกมาจากขอบล่างของหน้าต่างบานบน กิณพื้นที่หน้าต่างบานล่างไปครึ่งหนึ่ง
และสิ่งที่สะดุดตาเขาก็คือวัตถุสีขาวซึ่งอยู่เหนือคอมเพรสเซอร์แอร์เครื่องนั้น

แวบแรกมันดูเหมือนหัวหุ่นสีขาวที่อยู่ในห้างสรรพสินค้าหรือร้านทำผม
ตลกขบขัน ใครเอาไอ้หัวนั้นมาไว้ตรงหน้าต่าง หัวสีขาวไร้ผมไร้หน้าคอยเฝ้าดู
ถนนออร์ชาร์ดขึ้นเรื่อย เขาคิดว่าคงเห็นอะไรที่ไม่เคยเห็นได้ตามหน้าต่างห้อง
ของคณินวอร์ก ถ้าเขาเป็นคนตั้งหัวนั้นไว้คงจะสวมแว่นตาทำให้ด้วยจะได้ดูมี
เอกลักษณ์ ทั้งที่ตัวเขาไม่ได้มีเอกลักษณ์อะไรเท่าไรในสายตาคณิน

แต่ยิ่งมองเขายังไม่มั่นใจว่านั่นใช่หัวหุ่นสีขาวที่ทำจากโฟมจริงหรือเปล่า
พื้นผิวมันวาว ถ้าได้ลูบคงจะให้สัมผัสลื่น ๆ บางทีมันอาจทำมาจากพลาสติก
แบบเดียวกับถุงในซูเปอร์มาร์เกตหรือถุงคลุมเสื้อผ้า

เขามองอย่างจดจ่อ

เรื่องของเรื่องก็คือเจ้าวัตถุสีขาวรูปทรงเกือบกลมตรงหน้าต่างบานนั้น
ดูเหมือนหัวคน พลาสติกรัดแน่น ส่วนที่ยื่นออกมาต้องเป็นจมูกแน่นอน
บริเวณคิ้วและคางถูกรัดตึง รูปปากอ้ากว้างคล้ายต้องการอากาศ

หรือไม่ก็กำลังกรีดร้อง

คิดไปคิดมาเขามั่นเหมือนคนที่โดนถุงน้องสีขาวสวมหัว แต่พื้นผิวเรียบ
มันวาวก็ยิ่งทำให้เขาเชื่อว่ามันเป็นพลาสติก

การเอาถุงพลาสติกครอบหัวตัวเองช่างไม่เข้าท่า ใครที่ทำเรื่องโง่ ๆ
พรรคินั้นอาจขาดอากาศตายได้

การจะปรากฏภาพอย่างที่เขาเห็น หมายความว่าคนคนนั้นต้องดึงถุง
พลาสติกไว้และบิดถุงด้านหลังเพื่อให้มันรัดแน่นพอที่จะเห็นส่วนโค้งนูนของ
ใบหน้า แต่เขาไม่เห็นว่าเขาจะใช้แขนทำแบบนี้ได้เลย

หรือจะมีใครอีกคนทำให้แทน

ไอ้ ไม่นะ

อย่าบอกนะว่าสิ่งที่เขาเห็นคือคนถูกเอาถุงคลุมหัว แล้วรัดให้ขาดอากาศ
หายใจตาย เป็นไปได้ใหม่ที่ปากนั้นกำลังอ้าเพราะหายใจไม่ออก

คนที่โดนเป็นใคร ผู้ชายหรือผู้หญิง แล้วใครกันที่เป็นคนทำ

ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงเด็กชายตรงหน้าต่าง...หน้าต่างอีกบาน เมื่อหลายปี
ก่อน

แต่คนตรงหน้าต่างบานนี้ดูไม่เหมือนทั้งเด็กชายและเด็กหญิง นี่คือ
ใบหน้าของผู้ใหญ่

ผู้ใหญ่คนหนึ่งมีชีวิตกำลังจะดับสูญ

นั่นคือสิ่งที่เขาเห็น

เขารู้สึกว่าหัวใจเต้นรัวขึ้น ตลอดการเดินทางที่ผ่านมาเขาเคยเห็นเรื่อง
ผิดกฎหมายมาบ้าง

แต่มันเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสิ่งนี้ เขาไม่เคยเห็นคนฆ่ากันมาก่อน
นี่ต้องเป็นการฆาตกรรมแน่

เขาไม่ตะโกนเรียกใคร ไม่หยิบมือถือมาโทรแจ้งตำรวจ ไม่วิ่งไปร้านค้า
ใกล้ ๆ เพื่อขอให้ใครสักคนโทรแจ้งความ ไม่รีบไปที่อาคารแห่งนั้นแล้วสับเท้า
ขึ้นบันไดไปชั้นสามเพื่อขัดขวางการฆาตกรรมที่กำลังเกิดขึ้นหลังบานหน้าต่าง

เขาทำเพียงยื่นมือไปข้างหน้า รวกับจะสัมผัสใบหน้าที่โดนรัดแน่นนั้น
แล้วรู้ว่าคนร้ายใช้วัสดุอะไรรัดหัวของเขาหรือเธอ พิจารณารายละเอียดเพื่อที่
จะ...

ก็อก ก็อก

ไม่แน่นเขาอาจคิดอะไรที่ดีกว่านี้ออก และรู้ว่าคนคนนี้เป็นคนทำอะไรอยู่...

ก๊อ ก๊อ

ภาพที่เห็นทำให้เขาตกตะลึงจนไม่ได้ยินเสียงเคาะประตูห้อง

เมื่อเสียงดังขึ้นอีกครั้งนั้นแหละเขาจึงละมือจากเมาส์แล้วหันไปถาม

“มีอะไร”

ประตูแง้มเปิดเล็กน้อย ก่อนอีกฝ่ายจะเอ่ยว่า “ลงไปกินมื่อเย็นได้แล้ว
โทมัส”

“เย็นนี้มีอะไรกิน” เขาถาม

“แฮมเบอร์เกอร์”

ชายหนุ่มผู้หนึ่งหน้าคอมพิวเตอร์ตอบเสียงเรียบ “โอเค”

เขาหมุนเก้าอี้กลับและจ้องหน้าต่างบานนั้นบนจอขนาดใหญ่ต่อ ภาพ
ศีรษะมนุษย์ถูกคลุมด้วยวัตถุสีขาวอันเลื่อนรางดูคล้ายรูปถ่ายติดวิญญาณ

จะมีใครเห็นตอนกำลังเกิดเรื่องไหม จะมีใครเงยหน้าขึ้นไปดูบ้าง
หรือเปล่า

ไม่มีใครเห็นเด็กชายที่อยู่ตรงหน้าต่าง ไม่มีใครเหลียวมอง ไม่มีใคร
ช่วยเด็กคนนั้น

ชายหนุ่มเปิดภาพนั้นทิ้งไว้ ตั้งใจว่าหลังกินมื่อเย็นเสร็จจะมาจ้องมันต่อ
แล้วค่อยตัดสินใจว่าจะทำยังไงต่อไป

1

สองสัปดาห์ก่อนหน้า

“เข้ามาสิ เรย์”

แฮร์รี เพย์ตันจับมือทักทายผมแล้วพาผมเข้าไปในสำนักงานกฎหมายของเขา ก่อนจะให้ผมนั่งที่เก้าอี้หนังสีแดงหน้าโต๊ะทำงาน แฮร์รีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับพ่อผม แต่ดูหนุ่มกว่าพ่อหลายปี เขาสูงหนึ่งร้อยแปดสิบสอง เซนติเมตร รูปร่างสูงโปร่ง ศีรษะเรียบลื่นเหมือนผิวเมลอน การไม่มีผมอาจทำให้ผู้ชายบางคนดูแก่ แต่ไม่ใช่แฮร์รี เขาเคยเป็นนักวิ่งระยะไกล วันนี้ชุดสูทราคาแพงแนบไปกับตัวเขาราวกับเป็นผิวหนังอีกชั้น โต๊ะทำงานเป็นระเบียบเรียบร้อย มีเพียงคอมพิวเตอร์ แป้นพิมพ์ มือถือรุ่นล่าสุด และแฟ้มเอกสารวางอยู่หนึ่งแฟ้ม ส่วนพื้นที่บนโต๊ะที่เหลือสะอาดหมดจด

“ฉันเสียใจด้วยอีกครั้งนะ” แฮร์รีบอก “พ่อนายมีอะไรให้ผมได้เป็นร้อยอย่าง แต่ที่ศาลนาจารย์เคลย์ตันพูดไว้ว่าอดัม คิลโบรด์เป็นคนดีนะสรุปทุกอย่างไว้หมดแล้วละ”

ผมผินยิ้ม “ใช่ครับ ศาลนาจารย์พูดได้ดีมากถ้าดูจากที่เขาไม่เคยเจอพ่อมาก่อน เพราะพ่อไม่ใช่คนที่ชอบไปโบสถ์ ผมคิดว่าตัวเองโชคดีที่หาคนมาประกอบพิธีได้ ขอขอบคุณที่มาร่วมงานนะครับ เพราะมีลูก ในงานเลยมีแขกเกือบจะครบหนึ่งโหล”

ผมนับแขกที่มาร่วมงานศพได้ทั้งหมดสิบเอ็ดคน โดยมีแฮร์รีและเพื่อนร่วมงานของพ่ออีกสามคน รวมถึงหัวหน้าเก้าอย่างเล็น เพรินทิส มาริผู้เป็น

ภรรยาของเล็น และเพื่อนพ่ออีกคนที่เคยเปิดร้านขายเครื่องมือช่างในเมือง พรอมิสพอลส์ ก่อนที่ร้านจะเจ๊งเพราะมีห้างโฮม ดีโปต์มาเปิดนอกตัวเมือง

นอกจากนั้นยังมีเท็ด น้องชายของพ่อ และโรเบอร์ตา ภรรยาของเขา ที่มาจากเมืองคลีฟแลนด์ แล้วก็ผู้หญิงที่ชื่อฮันนาห์ แต่ผมไม่รู้นามสกุล บ้านเธออยู่ที่ใกล้กับบ้านพ่อ อีกคนคือจูดี แมคคิลล์ ผู้หญิงที่ผมกับโทมัสรู้จักสมัยเรียนมัธยม เธอทำงานให้กับหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเดอะ พรอมิสพอลส์ สแตนดาร์ด และเขียนข่าวเรื่องการตายของพ่อ แต่เธอไม่ได้มางานเพื่อเอาไปเขียนข่าวหรือกจูดีมาเพื่อเคารพศพเท่านั้น พ่อไม่ใช่พลเมืองแห่งปีหรือประธานสโมสรโรตารี งานศพเขาจึงไม่ใช่เรื่องสำคัญกับชุมชนขนาดต้องเอาไปลงข่าว ถึงอย่างนั้นการตายของเขาก็ยังเอาไปเขียนเป็นข่าวอุบัติเหตุสั้น ๆ ได้

ในงานแห่โลงแซนด์วิชสลัดไปอยู่หลายชิ้น พวกเขาบอกให้ผมเอากลับบ้านไปฝากน้องชาย ผมแก้ตัวแทนน้องว่าที่เขาไม่มางานเพราะไม่สบาย แต่คนที่รู้จักน้องชายผมดีไม่มีใครเชื่อ ระหว่างทางกลับบ้านผมคิดจะโยนแซนด์วิชทิ้งทางหน้าต่างรถ แต่สุดท้ายก็เอากลับมาที่บ้านแล้วมันก็โดนกินเรียบ

“ฉันคิดว่าน้องชายจะมาซะอีก ไม่ได้เจอเขานานมากแล้ว”

ที่แรกผมคิดว่าแฮร์รีหมายถึงวันนี้จึงแปลกใจว่าน้องผมจะมาทำไม เขาไม่ได้เป็นผู้จัดการมรดกเสียหน่อย พลันก็นึกขึ้นได้ว่าแฮร์รีคงพูดถึงงานศพ

“ครับ ผมพยายามที่สุดแล้ว เขาไม่ได้ป่วยจริง ๆ หรือ”

“ฉันก็พอจะรู้”

“ผมพยายามพูดกับเขาแล้ว แต่เปล่าประโยชน์”

แฮร์รีส่ายหัวอย่างเข้าใจสถานการณ์ดี “พ่อนายพยายามทำดีที่สุดแล้ว ก็เหมือนตอนแม่ตายยังอยู่นั้นแหละ มันนานแค่ไหนแล้วนะ”

“แม่เสียเมื่อปี 2005 ครับ”

“หลังจากนั้นพ่อนายต้องเหนื่อยกว่าเดิมแน่”

“ตอนนั้นเขายังทำงานที่พีแอนด์แอลอยู่” ผมบอก พีแอนด์แอลย่อมาจากเพรินทิสและลองซึ่งเป็นชื่อโรงพิมพ์ “ผมคิดว่าหลังจากพ่อเกษียณก่อนกำหนด มันคงยิ่งยากสำหรับเขาขึ้นไปอีก การต้องอยู่บ้านตลอดเวลาคงทำให้เขาเบื่อหน่าย”

ยิ่งเขาเป็นคนไม่หนีปัญหาด้วย” ผมก็ตรึมเฝือก “สำหรับพ่อมันคงลำบาก ยิ่งกว่า เขาไม่เหมือนแม่ที่ทำได้ใจยอมรับอยู่กับชีวิตแบบนี้ได้”

“อดัมเพิ่งอายุหกสิบสองเอง ให้ตายเถอะ ฉันอึ้งไปเลยตอนรู้ข่าว” แอร์รี่ว่า

“ผมก็เหมือนกัน แม่เคยเตือนพ่อหลายครั้งว่าขับรถตัดหญ้าตรงเนินชัน ๆ มันอันตราย แต่เขาบอกว่าเขารู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ เรื่องของเรื่องคือตรงนั้นนะหลังบ้าน พื้นเอียงเกือบจะลื่นหิ้งออกไปถึงลำธาร พ่อคงต้องเอนตัวเพื่อถ่วงไม่ให้รถพลิก”

“ก่อนจะมีคนไปเจอ พวกเขาคิดว่าพ่อนายอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหนแล้ว”

“พ่อนายจะออกไปตัดหญ้าหลังมือเที่ยง เจอศพเขาตอนเกือบหกโมงเย็น ตอนที่รถพลิกมาทับตัวเขา ขอบด้านบนของพวงมาลัยทับลงมาตรงกลางท้อง” ผมชี้ที่ท้องตัวเอง “อวัยวะภายในคงถูกบดขยี้”

“ให้ตายสิ” แอร์รี่จับท้องตัวเองพลางจินตนาการถึงความเจ็บที่พ่อผมต้องเผชิญ นานแค่ไหนไม่มีใครตอบได้

ผมไม่มีอะไรต้องสาธยายต่ออีก

“เขาอ่อนกว่าฉันหนึ่งปี” แอร์รี่บอกพร้อมกับนิ้วหน้า “สมัยก่อนเรานัดไปตีกันบ่อย ๆ ตอนทีโรสยังอยู่ นาน ๆ ครั้งเราจะ去打กอล์ฟด้วยกันสักที แต่เพราะเราตีกันลึบแปดหลุม พ่อนายเลยไม่อยากปล่อยให้ห้องนายอยู่คนเดียว นาน”

“แต่ยังไงพ่อก็ไม่ได้ตีเก่งอยู่แล้วนี่ครับ” ผมว่า

แอร์รี่ยิ้ม “ฉันจะไม่โกหกนะ เขาพัตต์กอล์ฟได้ไม่เลว แต่ตีระยะไกลไม่เอาไหนเลย”

ผมหัวเราะ “จริงครับ”

“แต่หลังโรสจากไป พ่อนายก็ไม่มีเวลาตีกอล์ฟอีก”

“พ่อชื่นชมลุงมาก ในสายตาพ่อ การเป็นเพื่อนกับลุงสำคัญกว่าการที่ลุงเป็นทนายประจำตัวเขาซะอีก”

ทั้งคู่รู้จักกันมาอย่างน้อยยี่สิบห้าปีได้ ตั้งแต่ช่วงที่แอร์รี่กำลังหย่าหลังจากยกบ้านให้ภรรยา เขาก็อาศัยอยู่ชั้นบนของร้านขายรองเท้าในเมือง

พรอมิสฟอลด์อยู่พักหนึ่ง เมื่อนี้ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของนิวยอร์ก แฮร์รีเคยพูดเล่นว่าเขาหันหน้าหน้าที่เสนอตัวเป็นทนายในคดีฟ้องหย่าขณะที่ตัวเองก็ใส่แหงเพราะคดีฟ้องหย่ากับภรรยาเหมือนกัน

โทรศัพท์ของแฮร์รีแจ้งเตือนว่ามีอีเมลเข้า แต่เขาไม่สนใจ

“ครั้งสุดท้ายที่ผมคุยกับพ่อ” ผมพยักพยิตไปทางโทรศัพท์ของแฮร์รี “เขาคิดจะซื้อแบบนั้นสักเครื่อง เครื่องที่เขาใช้อยู่ถ่ายรูปได้ก็จริง แต่ถ่ายออกมาแล้วไม่สวย แกรมเครื่องเก่ามาก เขาอยากได้โทรศัพท์ที่ส่งอีเมลง่าย ๆ ด้วย”

“อดัมไม่เคยกลัวเทคโนโลยีใหม่ ๆ เลย” แฮร์รีประสานมือเข้าด้วยกันเป็นการส่งสัญญาณว่าถึงเวลาพูดเรื่องที่น่าตมผมมาวันนี้แล้ว “นายเคยบอกในงานศพว่ามีสตูดิโออยู่ที่เบอร์ลิงตันใช่ไหม”

ผมอยู่รัฐเวอร์มอนต์

“ใช่ครับ”

“งานราบรินดีใหม่”

“ก็ไม่เลว วงการกำลังเปลี่ยนแปลง”

“ฉันเห็นภาพวาดของนายภาพหนึ่ง เขาเรียกกันแบบนี้ใช่ไหม”

“ครับ” ผมตอบ “ภาพประกอบ ภาพล้อเลียนบุคคล”

“ฉันเจอในนิตยสาร*นิวยอร์ก ไทมส์* นึก รีวิวเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน เห็นแล้วรู้เลยว่าเป็นฝีมือนาย เพราะคนจะตัวเล็ก ๆ แต่หัวใหญ่มาก ถ้าเดินคงหัวที่มพื้น ฉันชอบการที่นายลงสีผิวคนและส่วนอื่น ๆ ด้วย นายทำยังไงเธอ”

“ใช้เครื่องมือที่เรียกว่าปากกาพ่นสีครับ” ผมตอบ

“นายทำงานให้นิตยสารหลายชิ้นเลยใช่ไหม”

“ไม่เยอะเท่าเมื่อก่อนแล้วครับ เดียวนี้ใช้ไฟล์ภาพถ่ายกว่าจ้างคนวาด พวกหนังสือพิมพ์กับนิตยสารกำลังลดต้นทุนอยู่ด้วย ช่วงนี้ผมทำงานให้เว็บไซต์ซะมากกว่า”

“นายออกแบบเว็บไซต์เหรอ”

“ไม่ใช่ครับ ผมทำอาร์ตเวิร์กให้พวกเขาแล้วส่งต่อไปยังคนสร้างเว็บไซต์อีกที”

“ฉันคิดว่าถ้าทำงานกับนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์ในนิวยอร์กไม่ก็วอชิงตัน
นายคงต้องอยู่ที่นั่นเลย แต่เดี๋ยวนี้น่าจะไม่ใช่แล้ว”

“อะไรที่สแกนหรือส่งทางอีเมลไม่ได้ผมจะส่งเป็นพัสดุครับ” เมื่อผมไม่ได้
พูดอะไรต่อแฮร์รี่จึงเปิดเอกสารในแฟ้มบนโต๊ะอ่าน

“เรย์ ฉันเข้าใจว่านายได้อ่านพินัยกรรมที่พ่อเขียนไว้แล้วใช่ไหม” เขา
ถาม

“ครับ”

“อดัมไม่ได้แก้ไขเนื้อหาแล้ว มีแก่นิดหน่อยหลังแม่ตายเสีย วันนั้น
ฉันบังเอิญเจอเขาหนึ่งตีมากาแฟอยู่ในร้านเคลลีส์ แคมเสนาจะเลี้ยงกาแฟฉันด้วย
อดัมนั่งโต๊ะริมหน้าต่าง มองออกไปที่ถนน ในมือถือเดอะ พรอมิสพอลล์
สแตนดาร์ด แต่ดูทำไม่ได้อ่านจริงหรอก ฉันเห็นเขามานั่งเป็นครั้งคราวเหมือน
ต้องการเวลาอยู่กับตัวเองบ้าง วันนั้นเขาก็ก้มมือเรียกฉันแล้วบอกว่าอาจต้องเพิ่ม
เงื่อนไขในพินัยกรรม แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ทำ”

“ผมไม่รู้เลยครับ แต่ก็ไม่แปลกใจ ดูจากอาการที่น้องผมเป็น พ่อคง
อยากให้มีมรดกกับลูกคนหนึ่งมากกว่าอีกคนอยู่แล้ว”

“บอกตามตรงนะ ถ้าอดัมแก้ไขพินัยกรรมจริงและคิดจะยกมรดกให้ลูก
คนใดคนหนึ่งมากกว่า ฉันคงรีบแย่ง เขาควรแบ่งให้ลูก ๆ เท่ากัน ไม่งั้นหลัง
เขาตายไป พี่น้องจะโกรธและน้อยใจกันได้ แต่ก็นะ นั่นมันเป็นการตัดสินใจ
ของเขา ถึงอย่างนั้นพินัยกรรมฉบับที่มีอยู่นี้ก็แบ่งกันยุติธรรมดี และมีบางข้อ
ที่นายต้องเอาไปคิดดู”

ผมนึกภาพพ่อนั่งอยู่ในร้านเล็ก ๆ คนเดียว ความจริงที่บ้านพ่อก็มีเวลา
อยู่กับตัวเองตั้งเยอะเพราะแม่ไม่อยู่แล้ว แต่ถ้าพูดกันตามจริงเขาก็ไม่ได้อยู่
ลำพัง ทว่าก็ไม่น่าจะถึงขั้นต้องออกไปข้างนอกเพื่อให้มีเวลาส่วนตัว เขาเห็นว่า
ผมเข้าใจพ่อ การที่เขาออกนอกบ้านเพราะบางครั้งต้องการอยู่คนเดียวจริง ๆ
ในที่ที่บรรยากาศแตกต่างจากเดิม พอดูตามแล้วก็เศร้าใจ

“หมายความว่าตอนนี้ก็แบ่งกันคนละครึ่ง” ผมพูด “หลังจากที่ขาย
อสังหาริมทรัพย์แล้ว มรดกครึ่งหนึ่งจะเป็นของผม ส่วนอีกครึ่งเป็นของน้องผม
ใช่ไหมครับ”

“ใช่ ทั้งทรัพย์สินและการลงทุนต่าง ๆ”

“รวมแล้วประมาณหนึ่งแสนดอลลาร์” ผมสรุป “เงินที่พ่อกับแม่แปดหมื่นเอากันมาเพื่อวันเกษียณ พวกเขาเก็บมาหลายปีและไม่เคยเอาไปใช้ส่วนตัวจริง ๆ แค่พ่อคนเดียวอาจหาได้ถึงหนึ่งแสนก่อนตาย” ผมรีบอธิบาย “หมายถึงถ้าเขาอยู่ต่ออีกสักยี่สิบสามสิบปีนะครับ นับรวมเงินประกันชีวิตด้วยอีกนิดหน่อย”

แฮร์รีพยักหน้าแล้วเอนตัวฟังหนักแก้อี๋ ยกมือประสานที่ท้ายทอยก่อนสุดลมผ่านไรฟิ่น “นายจะต้องตัดสินใจเรื่องบ้านว่าจะเอาอย่างไร ถ้าขายแล้วแบ่งเงินกับน้องก็เป็นสิทธิขาดของนาย ตัวบ้านไม่ได้ติดจำนอง ฉันว่าน่าจะขายได้สักสามสี่แสน”

“เรื่องนั้น...พื้นที่มันเกือบสี่สิบไร่”

“พื้นที่ขนาดนั้นถ้านายขายก็จะได้เงินเข้ากระเป๋าเกินคนละประมาณสองแสนห้า ดูรวม ๆ แล้วก็ไมเลวนะ ตอนนี้นายอายุเท่าไร ไรย์”

“สามสิบเจ็ดครับ”

“น้องนายอ่อนกว่านายสองปีใช่ไหม”

“ครับ”

แฮร์รีพยักหน้าช้า ๆ “ถ้าบริหารดี ๆ อาจมีเงินมากพอให้เขาใช้ไปสองสามปี แต่เขายังอายุไม่เยอะ อีกหลายปีกว่าจะได้เงินประกันสังคม แต่เท่าที่ฟังจากพ่อนายเล่า เขาคงหางานทำไม่ได้”

ผมลังเล “ก็จริงครับ”

“สำหรับนาย เรื่องเงินมันต่างออกไป นายจะเอาไปลงทุนหรือซื้อบ้านหลังใหญ่กว่าเดิมเพื่อตอนมีครอบครัวก็ได้ ฉันรู้ว่าตอนนี้นายยังไม่แต่งงาน แต่สักวันถ้านายเจอคนถูกใจแล้วมีลูกด้วยกันล่ะ”

“ผมรู้ครับ” ตอนช่วงอายุยี่สิบชีวิตผมเข้าไปใกล้คำว่าแต่งงานหลายครั้งเขี้ยวละ แต่ก็ได้แต่แต่ง “เรื่องลูกสำหรับผมยังไกลตัวเกินไป”

“นายไม่มีวันรู้หรอก” แฮร์รีโบกมือ “แต่นั้นไม่ใช่ธุระของฉัน เว้นแต่เรื่องให้คำปรึกษา อัดมคงอยากให้ฉันคอยดูแลและช่วยชี้แนะพวกนายเท่าที่พอทำได้” เขาหัวเราะ “แต่พวกนายไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว”

“ขอบคุณนะครับ ลุงแฮร์รี”

“เรย์ ตอนนี้อาจเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากสำหรับนาย แต่เดี๋ยวอะไร ๆ ก็ดีขึ้น นายมีชีวิตที่ดี ถ้าจู่ ๆ งานนี้ไม่รุ่งนายก็หางานอื่นทำได้ แต่สำหรับน้องนาย มรดกนี่คือทั้งหมดของชีวิตเขา เขาอาจต้องการเงินจากการขายบ้าน เพื่อให้พ่อลืมนตาอัปาทได้ ถ้าเขาหาที่อยู่ใหม่ได้ ที่ที่เหมาะสมกับคนแบบเขา อาจเป็นที่ที่เขาหารค่าเช่ากับคนอื่นด้วยได้”

“ผมก็คิดไว้แบบนี้เหมือนกัน” ผมกล่าว

“ที่ฉันสงสัยคือนายจะพาเขาออกจากบ้านได้หรือ หมายถึงไม่ใช่แค่พาออกมาข้างนอกตอนบ่าย แต่ออกมาถาวรเลยนะ”

ผมมองไปรอบ ๆ ห้องราวกับว่าจะมีคำตอบปรากฏขึ้นมา “ผมไม่รู้เลยครับ แต่เขาไม่ได้เป็น...เรียกว่าอะไรนะ โรคกลัวที่ชุมชนหรือเปล่า พ่อพาเขาออกมาข้างนอกเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่ไปตามหมอนัด” ผมรู้สึกว่าการพูดคำวจิตแพทย์เป็นเรื่องยากลำบาก แต่แฮร์รีก็เข้าใจสิ่งที่ผมจะสื่อ “ปัญหาไม่ใช่การพาเขาออกนอกบ้าน แต่เป็นการจัดเขาออกจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ต่างหาก เมื่อไหร่ที่พ่อพาเขาออกไปข้างนอก พอกลับถึงบ้านก็หมดสภาพทั้งคู่ ผมไม่เคยคิดจะพาเขาออกไปอยู่ที่อื่นถาวรเลย”

แฮร์รีพูดขึ้น “ฉันรามาคุยเรื่องนี้นักันต่อ จริง ๆ การเป็นผู้จัดการมรดกไม่มีอะไรต้องทำมากหรอก แค่แวะมาเซ็นเอกสารบ้างเป็นบางเวลา แล้วก็มีการให้นายช่วยทำเล็กน้อย ว่างฉันจะให้อลิซโทรหา นายคงต้องเอาทรัพย์สินไปประเมินมูลค่าเพื่อจะได้รู้ตัวเลขทั้งหมด” เขาไล่นิ้วไปตามเอกสาร “เบอร์โทรกับอีเมลของนายอยู่ที่นี่แล้วใช่ไหม”

“ครับ” ผมตอบ

“อดัมเคยส่งสำเนากรรมกรรมให้ฉันเก็บไว้ นายคงรู้อยู่แล้วว่ากรณีเขาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจะได้เงินประกันด้วย”

“ผมไม่รู้ครับ”

“จะมีเงินอีกห้าหมื่นเข้ากองมรดก” แฮร์รีไม่พูดอะไรต่อขณะที่ผมกำลังประมวลข้อมูลใหม่ “นายจะอยู่ที่นี้สักพักค่อยกลับไปเบอร์ลิงตันใช่ไหม”

“จนกว่าอะไรจะเข้าที่เข้าทางครับ”

ถูกระของผมนกับแฮร์รี่จับลง อย่างน้อยก็สำหรับวันนี้ ตอนที่แฮร์รี่มาส่งผม
หน้าสำนักงาน เขายกมือจับแขนผมไว้

“เรย์” เขาเอ่ยไม่เต็มเสียง “นายคิดใหม่ว่าถ้าห้องชายนายสังเกตลึกลับน้อย
ว่าพ่อไม่อยู่ในบ้านนานแล้ว ถ้าเขาออกไปตามหาพ่อเร็วกว่านั้นอีกนิด เรื่องคง
ไม่ลงเอยแบบนี้”

ผมเคยถามตัวเองแบบนี้เหมือนกัน จุดที่พ่อถูกรถตัดหญ้าทับอยู่แค่ข้าม
เนินไป ก่อนที่ห้องผมจะออกไปพบไม่กี่ชั่วโมง ตอนเกิดเหตุต้องมีเสียงดังแน่
ทั้งเสียงรถพลิกคว่ำและเสียงใบมีดหมุน

พ่อได้ร้องออกมาหรือเปล่า ถ้าเขาส่งเสียงร้องแล้วมันจะตั้งตู้เสียงรถ
ตัดหญ้าได้ไหม มีเสียงไหนดังมากพอที่จะข้ามเนินจนไปถึงตัวบ้านข้างหรือเปล่า
ห้องผมน่าจะไม่ได้ยินอะไรเลย

“ผมบอกตัวเองว่ามันเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้ว คิดไปก็เปล่าประโยชน์”
แฮร์รี่พยักหน้าอย่างเข้าใจ “บางทีการคิดแบบนี้มันอาจจะดีที่สุดแล้ว
ก็ได้ อะไรที่ผ่านมาแล้วก็ให้มันผ่านไป อย่าไปฝันฟอยหาตะเข็บเลย” ผมคิดว่า
แฮร์รี่จะชุดลำนวนเก่า ๆ มาพูดต่ออีก แต่เขากลับพูดว่า “ห้องชายนายชลุกอยู่
แต่ในโลกเล็ก ๆ ของเขาใช้ใหม่”

“ผมเชื่อว่าลุงไม่มีทางเข้าใจแม้แต่เศษเสี้ยวหนึ่งในโลกเล็ก ๆ ของเขาหรอก
ครับ” ผมตอบ

2

ผมเดินมาขึ้นรถแล้วกลับไปยังบ้านพ่อ

หลังจากแม่เสียและเหลือแค่พ่อที่อยู่บ้านหลังนั้น ผมก็ยังคงมีภาพจำว่า ที่นั่นเป็นบ้านของพ่อกับแม่ ตอนแม่จากไปผมใช้เวลาทำใจหนึ่งปี แล้วนี่พ่อ เพิ่งเสียได้ยังไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ ผมรู้เลยว่าคงอีกสักพักกว่าจะลบภาพจำว่าที่นี่ เคยเป็นบ้านของเขาได้

ไม่สิ ที่นี้ไม่ใช่บ้านของเขา ไม่ใช่อีกต่อไป มันคือบ้านของผม
ของน้องชายผมด้วย

ผมไม่เคยใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังนี้ ที่นี้ไม่มีของที่ทำให้ผมระลึกถึงความทรงจำวัยเด็กเลยสักอย่าง มีแค่ห้องนอนแขกที่ผมมานอนทุกครั้งเวลา เวะมาเยี่ยมเยียน ที่นี้ไม่มีตู้เสื้อผ้าสำหรับให้ผมซ่อนนิตยสารเพลย์บอยหรือนิตยสารเพนต์เฮาส์ ไม่มีไมเดลรถบนชั้นวางของ ไม่มีโปสเตอร์ประดับบนผนัง เพราะพ่อกับแม่ซื้อบ้านหลังนี้ตอนผมอายุสี่สิบเอ็ด ตอนนั้นผมย้ายออกจากบ้านของเรานบนถนนสีตึกวิวดิโอรพีใจกลางเมืองพรอมิสฟอลล์เรียบร้อยแล้ว พวกเขาเคยคาดหวังให้ลูกชายสักคนประสบความสำเร็จ แต่ก็ต้องเลิกหวังเมื่อผมหันหลังให้มหาวิทยาลัยในออลบานีแล้วได้งานทำที่แกลเลอรีแห่งหนึ่งบนถนนบิกแมนที่เมืองซาราโตกาสปริงส์

พ่อกับแม่ไม่เคยเป็นชาวไร่มาก่อน แต่พอพวกเขาเจอที่นี้ก็คิดว่า เหมาะเจาะลงตัวมาก เหตุผลข้อแรกคือมันไกลจากเมือง เพื่อบ้านที่ใกล้ที่สุดอยู่ห่างไปหลายร้อยเมตรจึงค่อนข้างมีความเป็นส่วนตัว ได้ปลีกวิเวก และช่วยลดความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาต่าง ๆ